עין משפם

גר מצוה

בא א מיי׳ פכ״ב מהל׳ שבת

הלכה ג סמג לאוין סה טוש"ע או"ח סימן שכו סעיף

ד: בב ב מיי׳ שם הלכה ד

בג ג ד מיי' וסמג שס טוש"ע או"ח סימן שיח

סעיף יד: סעיף יד: בד ה ו מיי׳ פכ"ב שם הלכה ה ו טור שו"ע

סעיף יג וטוש"ע יו"ד

ה טוש"ע או"ח סימן פה

סעיף ב: בו י מיי פכ"א מהלכות

שבת הלכה ג טוש"ע או"ח סימן שלו סעיף ג: בז כ מיי' פ"ט מהלכות

בח ל מ מיי׳ פכ״ג מהל׳ שבת הלכה ה טור

שבת הלכה ג:

נוש"ע שם סעיף ו:

ה) מוספתח שבת פידר, ב) [מוספתח שם], ג) ברכות כד: (לעיל י.) לקמן קנ. זבחי קב: ע"ו מד: קדושין לג., ד) [לקמן קנה:], ב) [ע"

תום׳ לחמן חמו: ד״ה דתניאן,

מוט פקמן קמוד ל האמנים), 1) פסחים מא, ז) [יבמוח נב. כחובות מה: מיל כג. נח: חולין קמא:], א [ע"א], מולין בילה דף לו:],

רבינו חננאל

כי האי תנא דתנא משרבו עוברי עבירה. **תנא**

אמבטאות של כרכין מטייל בהן ואינו חושש. והני מילי דכרכין אבל

אדם כנגד המדורה ויוצא

ומשתטף בצונן, ובלבד [שלא] ישתטף בצונן

ן שלאן "שונטן" בצוגן ייתחמם כנגד המדורה מפני שתפשר המים שעליו. **ת"ר**

מיחם אדם אלונטית ומניח

ע"ג מעיו בשבת. וכלכד

ישתטף בצונן ויתחמם כנגד המדורה מפני שתפשר

של חמין ויניחנו על גבי

מעיו בשבת. ודבר זה

אפילו בחול [אסור] מפני הסכנה שלא יכוה. ת"ר

אלא כדי שתפוג צינתן. ר׳

יהודה אומר מנחת אשה פך שמן כנגד המדורה לא שיתבשל אלא כדי שתפשר.

שיתבשל אלא כדי שתפשר. רשבג"א אשה סכה ידה שמן כנגד המדורה וסכה

לבנה קטן ואינה חוששת. **איבעיא להו שמן** מה לי

חמין אם נתחמם כשעור שהיד סולדת בו אסור

איז היד סולדת בו מותר.

אין זייז טולווז בו מוזו. ושיעור שהיד סולדת בו, פי' (פירוש') [בירושלמי] שהיד⁽¹⁾ שולטת בו, יד

סולדת היא שולטת, והוא כל שכריסו של תינוק נכוית

בי שבו יסו של הימון. הימנו. הא מעשה דר' שבקשו לו פך של שמן באמבטי ואמר להן טלו

בכלי שני ותנו, שמעינן

מינה תלת. ש"מ שמז יש

מינה המה, שימי שמן יש בו משום בישול, ולפיכך בכלי ראשון אסור שנמצא

מבשל שמן בשבת, וש״מ מדשרי בכלי שני, דכלי שני

אינו מבשל, וש"מ הפשרו

ש״מ המכשל בחמי טבריא

חייבין מכת מרדות מדרבנן.

ואקשינן דר' היאך מורה הוראה במרחץ ואמר טלו

. בכלי שני. כלומר זהו מותר

חוץ מבית המרחץ ובית

הכסא. ולא דאקשינן מדברי

הוא, (ולא) [אלא] הא דר

יוחנן דברי הכל קבלה הוא ומשום דשמעיה מר׳

יוחנז הוכיח בעל השמועה.

י ושנינן לאפרושי מאיסורי

ר' יוחנן לר', דר' י לגבי דר' תלמיד

שני, כלומו זהו מחזו אסור, והא״ר יוחנן מקום מותר להרהר

כירה פרק שלישי שבת

כי האי תנא אמבטיאות של כרכים מטייל

בהן ואינו חושש אמר רבא דוקא כרכיז אבל

דכפרים לא מ"ם כיון דזומרין נפיש הבלייהו

ת"ר מתחמם אדם כנגד המדורה ויוצא

ומשתמף בצונן ובלבד שלא ישתמף בצונו

ויתחמם כנגד המדורה מפני שמפשיר מים

שעליו הת"ר במיחם אדם אלונמית ומניחה

על בני מעים בשבת ובלבד שלא יביא

קומקומום של מים חמין ויניחנו על בני

מפני שמפשיר מים שעליו. נכולה שמעתא ובמתניתין גבי מיחם שפינהו משמע דלהפשיר מים לצורך שתייה מותרא דהפשירן לא זהו בישולן. והכא דאסורין מפרש ריב"אב דדומה כרוחן במים חמין גו ויבא להחם חמין ד לרחוץ גופו:

ובלבד שלא יביא קומקומום בו׳. הפירוש כל זמן שהאלוגטית שם שמא יפלו המים על האלונטיתי ואתי לידי סחיטהי אי נמי לא יביא משום רפואה וגזרו אטו

ושמע מינה כלי שני אינו כלי שני מכלי ראשון דאי יד סולדת אפי׳ כלי שני נמי ואי אין יד סולדת אפילו כלי ראשון נמי אינו מבשל ויש לומר לפי שכלי ראשון מתוך שעמד על האור דופנותיו חמין ומחזיק חומו זמן מרובה ולכך נתנו בו שיעור דכל זמן אשהיד סולדת בו אסור אבל כלי שני אף על גב דיד סולדת בו מותר שאין דופנותיו חמין והולך ומתקרר: ובי תימא בלשון חול קאמר נימא דאין אסור להרהר אלא בלשון קדש והוא הרהר בלשון חול: פשיטא

דלא מיחזי כרפואה כ"כ: מבשל. תיתה תאי שנא ליה. ואע"ג דאסור להרהר

שחיקת סממנים טפי מבאלונטית

→ הגהות הב"ח (h) רש"י ד"ה דהא מעשה וכו' ור' יהושע בן לוי דאמר:

> לעזי רש"י טיול"א. מגבת.

מוסף רש"י

בחמי טבריה. מעינות לותחין (פסחים מא.)**. מכת** מרדות. לאו מלהות ארבעים בורדות. ממו מנקות מו פשים הוא, אלא מכת מרדות, מכת רידוי מדרבנן (יבמות וב.) רידוי בתוכחה שלא ירגיל בזה, יאיו לה הלבה אלא עד שיהבל

תום' ישנים

א) והכא באמבטי במקום שרלה להניח הפך היתה יד סולדת בו והא דלא א"ל שם לא היי יכול נהפשי... פעמים החמירו בכלי ראשון בייד חולדת בו שם לא היי יכול להפשיר א"נ חכמים אפי וכן החמירו חכמים אפיי בכלי שני לקמן (מב.) גבי ספל ה"ה כאמבטי:

. א. כדאמר לקמן 'נותן . לתוכו מים מרובים כדי לשתיה שמותר וכו׳ דברחיצה דוקא אסור. מוס׳ הלס״ש, ג. שהוחמו תופף הלק"ם, ג. שהוחמו בשבת. תופ' הלק"ם. ה. (ו)פרש"י ז"ל הטעם שמא ישפכו על גופו ונראה כרוחץ גופו בשבת ונואה כוחון גופו בשבונ שהוא אסור, ולא נהירא לר"י ז"ל דלית לן למגזר גופה איסורא דרבנן, לכך. ו. [ו]תשרה האלונטית ממנו. ריטנ״ח. . דהוי איסורא דאורייתא. I

כי החי תנח. דחמר לעילה משהתחילו עוברי עבירה התחילו לחסור הזיעה והרי לא נאסרה אלא ע"י הרוחלין בחמין מאתמול ואומרים מזיעין אנחנו ואין כאן אלא עבירת דבריהם שאסרו את החמין: נפיש הבלייהו. ומזיע: מפשיר. מחמם לשון פושרין: מיחם חדם. מחמם: אלוגעים. טיול״א. ונראה לי בגד

שמסתפגין בו דבכל דוכתא קרי ליה אלונטית: על גבי מעיים. כשהוא חש במעיו מחממין לו כלי או בגד ומניחו שם ומועיל: ובלבד שלה יביה קומקומום כו'. שמא ישפכו עליו ונמנה רוחך בשבת בחמין: מפני סכנה. פעמים שהן רותחין: לא שיחמו. לא שיניחם שם עד שיחמו: אלא שתפיג לינתן. במקלתן. שתפיג שתתחלף כמו וריחו לא נמר (ירמיה מח) מתרגמינן וריחיה לא פג: לא בשביל שיבשל. שלה תניחנו שם כדי בישול שחהם היד חולדת בו: סכה ידה. אבל להפשירו בפך כדרך שעושה בחול לא ופליג אדרבי יהודה: להתירת. מאי דאסר רבי יהודה בשמן בישול שרי ת"ק ומים דוקא נקט ולה שיחמו דיש בהן בישול הבל שמן אע"פ שהיד סולדת דהיינו בישול דר' יהודה שרי לת"ק: סולדת. נמשכת לאחוריה מדאגה שלא תכוה. ווהו לשון ואסלדה בחילה (איוב ו) ואדאג ברעדה ואמשך מתלונתי מדאגת יום הדין אם הייתי יודע שמיתתי קרובה ולא יחמול: שמן יש בו משום בישול. הלכך לא כדי שיבשל אלא כדי שיפשר שרי דהפשרו אין זה בישולו: ואחא רבי שמעון למימר דהפשירו זהו בישולו. הלכך כדעבדין בחול לא ליעביד אלא כלאחר יד על ידי שינוי: לחיסורה. חמרה תנא קמא לשמן דמיא הוא דשרי להפשיר אבל שמן הפשרו זהו בישולו: איכא בינייהו כלחחר יד. דלתנה קמה אפי׳ ע"י שינוי אסור: והיכי דמי. סלוד יש שסולד מרתיחה מועטת ויש שחינו סולד: נכנסתי. בשבת. ובחמי טבריא הוה שלא נאסרו כדאמר לעילת התירו להם חמי טבריא: באמבטי. כגוז בריכה עשויה בקרקע שהמים נכנסים שם ונחספין: ובקשתי להניה שם פך שמן. להפשיר לסוך הימנו קודם הרחילה: טול. מן המים: בכלי שני. שילטננו מעט דכלי שני אינו מבשל ואח״כ תן הפך לחוך אותו כלי שני. דהך אמבטי שהחמין נמשכין לה מן המעיין חשיב לה ככלי ראשון שנרתחו בו שאע"פ שהעבירו מעל האור מבשל כדתנן לקמן (ד' מב.) האילפס והקדירה שהעבירן מרותחין לא יתן לתוכן תבלין: וש"מ הפשרו. במקום הראוי לבישול: זהו בישולו. דהא

ואפילו עומדת בחצר. א) ט"ס יש כאן ולשון הירושלמי הובא ברא"ש.

אדם בבריכה מליאה מים

להדיח קרקע ואמר לו אין מדיחין לסוך לו קרקע אמר לו אין סכין אלמא אפרושי מאיסורא שאני הכא נמי לאפרושי מאיסורא שאני אמר רבינא שמע מינה המבשל בחמי מבריא בשבת חייב דהא מעשה דר' לאחר גזירה הוה ואמר ליה מול בכלי שני ותן איני יוהאמר רב חסדא יהמבשל בחמי מבריִא בשבת פמור מאי חייב נמי דקאמר "מכת מרדות א"ר זירא אנא חזיתיה לר" אבהו דשם באמבמי ולא ידענא אי עקר אי לא עקר פשימא דלא עקר דתניא לא ישוט אדם בבריכה מלאה מים ואפי' עומדת בחצר "לא קשיא הא

להפשיר בעלמא הוא דקבעי ואסר ליה: והיכי עביד הכי. להורות הוראה שהוא דבר תורה בבית המרחץ: להרהר. בדברי תורה: דברים של קדש. דברי תורה: אסור לאומרן. במקום הטנופת ואפי? בלשון חול: אין מדיחין. דלמא אתי לאשויי גומות: דהא מעשה דרבי אחר גוירה הוה. שגזרו על הזיעה ועל כרחין בחמי טבריא הוא דהוי ורבי יהושע (4) דאמר לעיל וע"א) בימי רבי הוה אלמא בימי רבי כבר נגזרה: והאמר ליה טול בכלי שני. אבל ראשון לא אלמא יש בהן משום בישול: מרדות. רדוי: שע. לף: דשט באמבטי. בשבת: ולא ידענא אי עקר. רגליו מן הארץ דקסבר כי תנן אין שטין על פני המים במשילין פירות" בנהר גדול תנן דאיכא למגזר שמא יעשה חבית של שייטין כדאמרינן התם אבל באמבטי לא: אי לא עקר. רגליו: לא ישוט. דאט"ג דליכא למיגזר אסור: ואפילו טומדת בחלר. דליכא למיגזר שמא יחיז מים ברגליו חוץ לארבע אמוח: הא. דאסיר:

מעים בשבת ודבר זה אפי' בחול אסור מפני המכנה יח"ר ימביא אדם קיתון מים ומניחו כנגד המדורה לא בשביל שיחמו אלא בשביל שתפיג צינתן ר' יהודה אומר מביאה אשה פך של שמן ומניחתו כנגד המדורה לא בשביל שיבשל אלא בשביל שיפשר רשב"ג אומר אשה סכה ידה שמן ומחממתה כנגד המדורה וסכה לבנה קטן ואינה חוששת איבעיא להו שמן מה הוא לתנא קמא רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו להתירא רב נחמן בר יצחק אמר לאיסורא רבה ורב

יוסף דאמרי תרוייהו להתירא שמן אע"פ שהיד סולדת בו מותר קסבר ת"ק שמן אין בו משום בשול ואתא רבי יהודה למימר שמן יש בו משום בשול והפשרו לא זה הוא בשולו ואתא ר' שמעון בן גמליאל למימר שמו יש בו משום בשול והפשרו זהו בשולו רב נחמן בר יצחק אמר לאיסורא שמן אע"פ שאין היד סולדת בו אסור קסבר שמן יש בו משום בשול והפשרו זהו בשולו ואתא ר' יהודה למימר הפשרו לא זהו בשולו ואתא רשב"ג למימר שמן יש בו משום בשול והפשרו זהו בשולו רשב"ג היינו ת"ק איכא בינייהו כלאחר יד א"ר יהודה אמר שמואל יאחד שמן ואחד מים יד סולדת בו אסור אין יד סולדת בו מותר והיכי דמי יד סולדת בו אמר רחבא כל שכריסו של תינוק נכוית א"ר יצחק בר אבדימי פעם אחת נכנסתי אחר רבי לבית המרחץ ובקשתי להניח לו פך של שמן באמבמי הואמר לי מול בכלי שני ותן שמע מינה תלת שמע מינה שמן יש בו משום בשול וש"מ יכלי שני אינו מבשל וש"מ הפשרו זהו בשולו היכי עביד הכי והאמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן מבכל מקום מותר להרהר חוץ מבית המרחץ ובית הכסא וכ"ת בלשון חול א"ל והאמר אביי דברים של חול מותר לאומרן בלשון קודש של קודש אמור לאומרן בלשון חול "אפרושי מאיסורא שאני תדע דאמר ייהודה אמר שמואל מעשה סבתלמידו של ר' מאיר שנכנם אחריו לבית המרחץ יובקש